סירוסין לא יצא ר' מונא אומר משום רבי

יהודה אף בסירוגין אם שהה כדי לגמור

את כולה חוזר לראש אמר רב יוסף הלכה

כָר' מונא שאמר משום ר' יהודה א"ל אביי

לרב יוסף כדי לגמור את כולה מהיכא

דקאי לס'פא או דלמא מרישא לסיפא א"ל

מרישא לסיפא דא"כ ונתת דבריך לשיעורין

אמר ר' אבא א"ר ירמיה בר אבא אמר רב

הלכה כרבי מונא ושמואל אמר אין הלכה

כרבי מונא בסורא מתנו הכי בפומבדיתא

מתנו הכי אמר רב כהנא אמר רב הלכה

כרבי מונא ושמואל אמר אין הלכה כר'

מונא רב ביבי מתני איפכא רב אמר אין

הלכה כר' מונא ושמואל אמר הלכה כר'

מונא אמר רב יוסף נקוט דרב ביבי בידך

רתנן ליחידאה דתנן o רשמואל הוא דחייש ליחידאה

שומרת יבם שקידש אחיו את אחותה

משום ר' יהודה בן בתירה אמרו אומרים

לו המתן ∘עד שיעשה אחיך הגדול מעשה

אמר שמואל יהלכה כר' יהודה בן בתירה

ת"ר יהשמים בה סופר אותיות או פסוקין

וקראן הקורא [א] כמתורגמן המתרגם יצא

מיתיבי יהיו בה אותיות מטושטשות או

מקורעות אם רשומן ניכר כשרה ואם לאו

פסולה הלא קשיא הא בכולה הא במקצתה

ת"ר סיהשמים בה הקורא פסוק אחד לא יאמר

אקרא את כולה ואח"כ אקרא אותו פסוק

אלא קורא מאותו פסוק ואילך ינכנס לבית

הכנסת ומצא צבור שקראו חציה לא יאמר

אקרא חציה עם הצבור ואח"כ אקרא חציה

אלא קורא אותה מתחילתה ועד סופה:

מתנמנם יצא וכו': היכי דמי סמתנמנם אמר

רב אשי נים ולא נים יחיר ולא תיר דקרו

ליה ועני ולא ידע לאהדורי סברא וכי מדכרו

ליה מידכר: היה כותבה דורשה ומגיהה אם

בון א מיי׳ פ״ב מהלכות

(מעיף ה יו ב מיי חייו מהלי ידום

וחלינה הלכה ח [ופ"ח שם הלכה יד] סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סימן

הנט סעיף ה:

מגילה הלכה י סמג עשין מד"ס ד טוש"ע א"ח סימן תרל סעיף ג:

ים ו מיי שם הלכה א

נ: בא ח מיי׳ שם פ״ב

טוש"ע י"ד סימן רעד

מעיף ב:

סיי לג סעיי ו: בד כ מייי שם נופ״ה שם

כט וסעיף לא וטור

:סימן רפחן

הלכה גז מוש"מ י"ד סימן רפח סעיף ח: סימן רפח סעיף ה: בה ל מייי שם טוש"ע א"ח סימן לב סעיף

טוש"ע שם סעיף ו: ז מיי' פ"ב שם הלכה

סב מייבונו ו מש"מ סעיף יג: כב ט מיי פ״א מהלי תפילין הלכה יב

ג ד ה מיי' פ"ב מהל' מגילה הלכה י סחי

מגילה הלכה טוש"ע א"ח סימן

א) ושבת לה: גטיו יד. ב"ב לו) [עבמ לנו: גם איי לי. כ ל כע. חולין ע. לב.], ב' [יבמות פג.], ג' שם יח: מא., ד' [מוספתא פ"ב], כ) תענית יב. פסחים קכ: יבמות נד. נדה סג.. ו) ועי תוספות תענית יב: וע"ע היטב תוספות נדה סג.], ולהמו יע.ז. ק) ושסז. ט) מנחות לב:. י) ותוספתא ש) מנחות נבי, יין [מוספתה פ"ב], לי [עי" מוספות יבמות קטו. ד"ה א"ר עקיבא], (י) [גי" הערוך הברו. מ) מנחות לב: גיטין יט. שבת ל) גיטין יט. שבת קד., ל) [ב"ב קיט:], ע) [לקמן יט.], כ) [אסתר ב], ל) [חולין פח:ז. ה) שייר לדף יט.. ר) ועירוביו יג.ז.

גליון הש"ם

גבורא עד שיעשה אחיך הגדול. במתנימין יבמות לף מא אינו ואולס במתנימין במשניות אימא . pt כן ועיין כתוי"ט שם שהלד לטבר בר. קטו אמר ר" שם שאני ר"מ. עיין מ״ר נראשית ס״פ ל״ו שתירץ הראשונה וקיים השניה:

הגהות הגר"א

מ' כמתורגמן במ' המתרגמן המתרגם. נ"ב לפרש"י כל (מ) גמ' זה שמח יחר הוא אדל זה שפת יתו האם מבנ הפירוש הוא שקראן בלשון תרגום לפי שהיו רגילין בתרגום בעל פה וקמ"ל דמף למכיר אשורית יוצא בלעז וקמ"ל אף שקרא בב" לשונות יצא דהא צריך לקרות כולה ואף המיעוע מעכב מדקאמר (לעיל ע"ל) אטו אנן כו' וכ"ה להדית הפירוש הנ"ל נהדית ומ"ש בירושלמי מי שיודע גם חשורית חין יולא בלעז היינו אם כתובה אשורית דלא כגמ' דילו וקי"ל כגמי דילן דבוה אף לועו לא יצא מ"מ פשטא דמתני׳ דקאמר והלועז כו׳ וגמ' דפריך והא לא ידע כו' ופשטא דירושלמי דוקא במקלתה כי היכי דילא בעל פה אלא שי"ל דגמ' דידן ס"ל כשמואל בירושלמי דלא כר' אבהו מדפריך גמ' מעל פה ולא מתרגום וועמ"ם רבינו בא"ח סימן תר"ן):

מוסף רש"י

סירוסין. כגון שקורא הפסוק מסופו לראשו ולכך לא יצא, פירוש אחר סירוסיו שהורא פסוה אחד שומרת יבם. ממתנמ ס ינמה (יבמות יח:). שקידש אחיו. אחד מן האחין, את אחותה. לאחר שנפלה זו לפניהם מלכנוס, לפי המתן.

שאחות זקוקתך היא, עד שיעשה אחיך מעשה. עד שיינם אחיך את היבתה ופפקע זיקתה ממך (שם יה.). תר. עד כדמתרגמינן (פראשית מל) ויקץ ויתער (תענית יב). לאחדורי סברא. אם לריך ממנו דבר שלריך הרסור אינו יודע לומר בעוד שמתנמנס (שם). מיגרם גריסין. רסועים הם בפי כל אדם ואין נועין בהם, הלכך אין לריך להעתיקם מספר אחר (מנחות בב). בין באר בבן. קומא. גומא, שרף אילן (שבת קד).

או מסורס (נדה דף כח.): דחיים ליחידאה. במקום שהיחיד כרב באיסורי דאמר כן ורבי יוחנן קאי כוומיה בפרק בתרא דר"ה מחמיר ורבים מקילין: שומרם יכם. מלפה ליבמה ומלוה בגדול (דף לד: ושם) דאמר שאם שמע חשע חקיעות בחשע שעות ביום ליבם בא אחד מן האחין וקידש את אחותה של יבמה אחר שנפלה היבמה לפניהן: **אומרים לו המקן**.

מלכונסה: עד שיעשה אחיך הגדול מעשה. ביבמתו או לחלוך או ליבס. אבל בעוד היבמה לפני כולן לחלוך או לייבם הרי היא לכל אחד כאשתו על ידי זיקת יבום ואסור באחותה משום אחות אשה דקסבר יש זיקה אפי׳ בתרי וכל שכן בחד ופליגי רבנן עליה ואמרי הואיל ושני אחים הן אין זיקתו מיוחדת להיות מוטלת על אחד מהן להיות כאשתו ומותר באחותה: השמיט. דילג בה הסופר פסוק אחד וקראן הקורא: למתורגמן המתרגם. על פה: תיר. ער: **אהדורי סברא.** דבר הבא מבינת הלב: דקה מסדר פסוקה. על פה וכתב ליה וקתני יצא ע"י קריאת אותו סידור: **הלכה כדברי האותר כולה.** לריך לקרות. ופליגי בה תנאי במתני'ש מהיכן קורא אדם את המגילה ויולא בה ידי חובתו רבי מאיר אומר כולה ר' יהודה אומר מאיש יהודים: דמנהה מגילה קמיה. ומעתיק ממנה: מסייע ליה לרבה. מתני׳ דקתני יצח וליכא לאוקמה אלא במעתיק מן הכתב מסייע ליה לרבה: דלמא דאיתרמי ליה. לעולם מותר לכתוב בלא העתק ומתני' דאתרמי ליה מגילה ומעתיק ממנה ואינטריך לאשמעינן דהיכא דמעתיק ממנה אם כוון לבו יצא: המעיף עיניך בו ואיננו. אם תכפול עיניך ממנה הרי היא משתכחת ממך כהרף עין: דבי בר חבו. מוכר תפילין הוה כדאמרינן בבבא מליעא (דף כט:) תפילין שכיחי: והלכתה דבי בר חבו כו'. כך הלכה למשה מסיני: מיגרם גריסין. שגורות בפי הכל: סמא. ארניך בלשון קודש אורפומניט"ו 6 בלע"ו: סקרסת. לבע אדום שלובעין

בו תריסין: קומא. שרף אילן:

נקום דרב ביבי בידך. דאמר רב אין הלכה כרבי מונא שאמר סירוסין. למפרע. כמו סרס את המקרא ודרשהום וכן יצא מחותך שחוזר לראש וכן הלכה דאין לריך לחזור לראש דהלכה

> ילא ומסיים התם תניא נמי הכי ומייתי הא ופריך והא אמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יהולדק שאם שהה כדי לגמור את כולה חוזר לראש ומשני הא דידיה הא דרביה ומדתניא כוותיה שמע מינה הלכתא כוותיה ומכאן סומך ר"י כשעומד באמת ויליב שממתין עד שיאמר עם הלבור קדושה וברכו ואמן יהא שמיה דווקה קילש אומרים לו המתן מלישה דכיון דחינה עדיין אלא ארוסה נראה אשתו גמורה היא ואין לריך להמחין דהא פקע זיקה לגמרי ודוקא קידש אחר נפילה אבל קודם נפילה שלא היתה אחות זקוקתו בשעת לא היתה שום זיקה מעולם וטעמא דר׳ יהודה משום דסבר יש זיקה: פירש ר"ת דכן הלכה:

> ארמינט"א וקשיא דא"כ יהא אסור להטיל ארמינ"ט לחוך הדיו אלא ש"מ דקנקנתום לא הוי ארמינ"ט דהכי נמי משמע התם י דמפרש טעמא דקנקנתום אסור משום דכתיב (במדבר ה) וכתב ומחה גבי סוטה כתב שיכול למחות ודיו שיש בו קנקנתום אינו יכול למחות וא"כ ש"מ דקנקנתום לאו היינו ארמינ"ט שהרי בכל יום אנו מטילין ארמינ״ט לתוך הדיו שלנו ואפ״ה מחקינן ליה שפיר ונראה כדפי׳ רשב״ם בעירובין (דף יג. ושם) דקנקנתום היינו ויטריול"ו ונהי דאמרינן התם שהיא ירוקה מ"מ י"ל שמשחרת כששוחקים אותה הדק הדק: דיפתרא

כוון לבו יצא וכו': היכי דמי אי דקא מסדר פסוקא פסוקא וכתב לה כי כוון לבו מאי הוי על פה הוא אלא דכתב פסוקא פסוקא וקרי ליה ומי יצא

והאמר ״רבי חלבו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כדברי האומר כולה ואפי׳ למ״ד ״מאיש יהודי צריכה שָתהא כתובה כולה האלא דמנחה מגילה קמיה וקרי לה מינה פְסוקא פסוקא וכתב לה לימא מסייע ליה לרבה בר בר חנה דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן "אסור לכתוב אות אחת "שלא מן הכתב דלמא דאתרמי ליה אתרמויי גופא אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן אסור לכתוב אות אחת שלא מן הכתב מיתיבי "אמר רשב"א מעשה בר' מאיר "שהלך לעבר שנה "בעסיא ולא היה שם מגילה וכתבה מלבו וקראה א"ר אבהו פשאני רבי מאיר דמיקיים ביה ועפעפיך יישירו נגדך אמר ליה רמי בר חמא לרבי ירמיה מדפתי מאי ועפעפיך יישירו נגדך אמר לו אלו דברי תורה דכתיב בהו בהתעיף עיניך בו ואיננו ואפילו הכי מיושרין הן אצל ר' מאיר רב חסדא אשכחיה לרב חננאל דהוה כתב ספרים שלא מן הכתב אמר ליה ברשריך הן הצליך במאדיד המורא השבורה לדב הנגמא דווה בוגב שלמ שלא כן הבהב אחר הלא מן הכתב ראויה כל התורה כולה ליכתב על פיך אלא כך אמרו חכמים אסור לכתוב אות אחת שלא מן הכתב מדקאמר כל התורה כולה ראויה שתיכתב על פיך מכלל דמיושרין הן אצלו והא רבי מאיר כתב שעת הדחק שאני אביי שרא לדבי בר יחבן למיכתב תפלין ומזוזות, שלא מן הכתב כמאן כי האי תנא דתניא ר' ירמיה אומר משום רבינו ∞תפלין ומזוזות נכתבות שלא מן הכתב ואין צריכות שרטוט והלכתא 'תפלין אין צריכין שרטוט ימזוזות צריכין שרטוט לאידי ואידי נכתבות שלא מן הכתב מ"ם מיגרם גריםין: היתה כתובה בסם כו': יסם סמא סקרא אמר רבה בר בר חנה סקרתא שמה קומום קומא קנקנתום

יותו לרים, והא אמה. לדירי לא סבירא לי. וא'מר שמע ט' תקיעות בט' שעות ביום יצא, ותניא כוותיה. ובתלמוד ארץ ייתוגן לרי אבהו לדירי לא סבירא לי. וא'מר שמע ט' תקיעות בט' שורה שאמר משום ר' יוסי הגלילי. ת"ר השמיט בה ישראל אמרו משמיה דרב הלכתא כר' מינא שאמר משום ר' יוסי הגלילי. ת"ר השמיט בה סופר פסוק ואותיות וקראן הקורא כמתורגמן המתרגם, כלומר דרך המתרגם שמוסיף דברים מלבו לברר הטעם ונמצא קורא אות הדברים על פה, כן גם הקורא אם פסוק או אותיות על פה אעפ"כ יצא. ורמינן עלה (הא) היו בה אותיות

קרא את והיב של פרו, כן גם התוא אם בסוק או אחרות כל פרו את המכל בל כלת תחוף היד בה של המכל בל בל המכל דמי, כותבה, מיכן שארבעה עשר מותר בעשיית מלאכה, מיהו בענן לקרותה ממגילה שהיא כתובה כולה. ואוקימנא בדמנחא מגילה שלימה כתובה כולה קמי, וקרי בהא דמנחא קמיה פסוקא פסוקא וכתיב ליה. וכר' יוחנן דאמר אסור לכתוב אפילו אות אחת שלא מן הכתב. ואע"פ דא'מרינן דכתב ר' מאיר באסיא מלבו מגילה וקראה, והיה בקי בתורה כולה שהיה יודעה על פה, הא אמרינן שעת הדחק היתה שלא הייתה שם אחרת ומפני שעת הדחק התירו לו,

רנה: שקידש אחיו את אחותה. שנושא אחות זקוקתו אבל אם נשאה הקדושין אין אומרים לו המתן שהרי תפלין אינן צריכין שרמום.

ס קנקנתום חרתא דאושכפי. תורה אור השלם פירש ההונטרם 1. עֵינֶיףְ לְנַבַח יַבִּיטוּ וְעַפְעַפֶּיךְ יַיְשְׁרוּ נֶגְדֶּךְּ: משלי ד כה

[אורפימינ"ט]. צבע צהוב.

התעיח עיניה בּוֹ

יְאֵינֶנוּ בִּי עֲשֹׁה יַעֲשֶׂה לּוֹ רְגָפָיִם בְּנֶשֶׁר יְעוּף הַשְּׁמִיִם: משלי כג ה

לעזי רש"י

רבינו חנגאל

סירוסין ^{ל)}, חדא פרא חדא, אחד זולתי אחד. פסוק וקורא פסוק שלישי וחוזר וקורא הפסוק השני שהניח, כי האי גוונא לא צא. ר' מינא א'מר משום כולה אע"ג שחזר וקרא והשלימה מרישא לסיפא מויהי בימי אחשורוש עד כי מרדכי מינא ושמואל אמר הלכה כר׳ מינא, דשמעינן לשמואל דחייש ליחידאה דתנן שומרת יבם שקידש אחיו את אחותה כו'. ופשוטה היא. וקיימא לן כמה יצא. ואע"ג דאמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק באחרית ראש חוזר לראש, הא אמר ר׳